

מ. ב. לזבויק

מגלות אחרונות

ענה קדומה קוב: קדומים
 וצעדה סאז צעדה היום;
 דמעה, דסה זורמים לחול;
 אף תשא צין למרום.

נמחו צריה סדור דור,
 שוטניה בוו עטו לעד;
 וכאז לזבול, עליו ענתה
 בצונו ובהוד גורא תצעד.

קהלת

וראימי עוד פתח המשמש:
 במקום המשפט שם הרשע
 ואף מקום הסדקה שם הרשע
 ואפרמי אני קדבי:
 תרון לאדם על זאב יצר
 אם יש או יתיה מי ידעו
 אם רוח אדם עולה סעלה —
 לעין כל איך יוכל אל עפר
 רמס אח וכל זכר אף קדוש לו?
 אין זה כי אם שחוק אכזרי:
 הכל הן הנה הן עפר
 והכל אל עפר אף הוא שוב...

ונכר אדם חשבון אמת,
 עד לא יבואו ימי שקום;
 גם אם שקטון ידך תמצא,
 ומוצא פיה תשים חס,
 עוד לא תדע, מה צפוי קף.
 כי סוף דבר — הכל נשמע,
 על כל מעשה משפט יבוא;
 על כל נעלם, אם טוב ואם רע,
 יבה אור עין, מצרף פאש;
 ויחונן בו אף בר לבב —
 פי זה אף זה כל האדם!

שיר השירים

על משקבי בליל בבכי זכרתי
 אוו שאהבה נפשי אהבת חיי,
 זכרתי שלום תבל, גיל בלודומינו
 ורסיס דמעה, אחרון לפני מוחו, עלי
 נעם בצר ונמלט לגבול פצוע,
 בין ערידי שקד צעדנו או יחדיו;
 מיד פתאום, תמוך בו בהולה סתרתי
 נהרה עלי דמעה, ולעד עצם עיני

לא רוח ליל על פני חוץ הופה,
 זה קול דודי, דודי קורא אזי:
 מצאה מסלם דף עמק יזרעאל,
 שיר על יזרע בל: מי למנו חיי?
 פתחי נא לי, פתחי לי, בעיני,
 ראשי נמלא חול ים ושאון גלים;
 שריד אני מאניה נפשה,
 בזה ירדו תהום פליסי סבבה שכולים
 פפתתי — ואין דודי... נפשי יוצאה...
 ארוצה בנמי ליל עד שפת הים —
 אפגש נוסרים אורבים על יד החוף
 אך עיר לקם אף אשביעם לקם:

אם תמצאו דודי, תגידו לו:
 — עזה אלינו השערים פתוחים! —
 ארור כל גושל שער ויש נסים,
 שרידי אחים נסים מודון רוצחים!

מי זאה עולה הן, תפדבר
 עצומת אכל והוד גורא?
 וקטן תצעד, ונהיב קה חול,
 ואורכה פאפק שב שחורה?